mala abbiga keik kurja ärrawõitis, mis tigge maalmeister temmale püdis tehha.

Et se würst ebbausklik ja Jummala sanna polest hopis tundmatta olli, ja pea-aego keik tühja uskus, arwas maalmeister sedda omma tiggedusse kassuks wõiwad prukida. Ja läks siis tigge mees ühhel päwal würsti jure, andis ta kätte ühhe kuld pookstawidega kirjotud kirja, mis ütles würsti önsa issa kirjotand ja temma kätte saatnud ollewad, kus sisse olli kirjotud: et würsti issa, kes jo ammo surnud olli, poiale paljo terwisid lähkitab, ja tedda pallub, omma pumeistert taewa temma jure sata, kes siis temmale seäl teises ilmas ka uhked maiad ehhitaks, kus sees lahkeste wõiks ellada, ja omma rigi asjad röömsa melega aiada. — Würst lugges, ja arwas selle ka tõe ollewad, ja küssis selle pärrast maalmeistrilt nõu, mil wisil pumeistert senna saaks sata? Maalmeister, kes teist surma kätte sowis, andis sedda nõu: et suur hulk puid piddi kokko todud, hunnikusse pandud ja kalli õlliga kastetud sama, pumeister hunniko sisse panda ma, ja siis puud pällema südetama, ja et siis selle kalli õlli haiso- ja suitsoga pumeister piddi würsti issa jure taewasse minnema.

Ja ni kui eespool öeldud, et würst ebbausso-mees olli, ja wallet mittokord töeks arwas, nenda ta seddagi maalmeistri jutto ja nõu töeks piddas, ja sepärrast käsko andis, pumeistert ennese jure kutsuda. Kui se olli tulnud, näitis würst temmale ramatut, mis maalmeister temma issa käest üttelnd sanud ollewad — ja andis käsko, walmis panna, ja temma issa tahtmist ja sowimist täitma minna.

Pumeister, kes jo teädis, et würst sedda kuulda ei wõttaks, kui ta selle asja wasto rägiks, ja et se agga maalmeistri kurja südame teggo olli, pallus kuus päwa aega, tõriisto ja isseennast selle wasto walmistada, nenda, et seäl ennam suggugi aiawidet ei peaks ollema, waid et agga kohhe töle wõiks hakkata. Ka pallus ta: et se pu-hunnik temma omma rohhoaeda saaks ülles pandud,